

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Espiritualització

«Oh Sagrat convit: hi mengem el Crist, hi recordem la seva passió, ens hi omplim de la seva gràcia, se'ns hi dóna la penyora de la glòria que esperem!» (Ant. Magnificat II, Vespres del Corpus Christi). Quan combreguem dignament, Crist entra en nosaltres per omplir-nos del seu Esperit i quedem plens de la vida de l'Esperit, plens de l'Amor de Déu que és l'Esperit Sant, l'Amor etern amb què el Pare i el Fill s'estimen. El cos de Crist ens espiritualitza perquè ens submergeix en l'Esperit Sant, en l'abraçada d'Amor i d'Unitat que és la persona de l'Esperit Sant. No rebem un cos carnal sinó espiritual. «Qui s'uneix al Senyor es fa un sol esperit amb ell» (1Co 6,17).

No formem una sola carn amb Ell sinó un sol esperit, ja que la carn com «l'herba s'asseca i com la flor es marceix» (Is 40,7). Per gràcia quedem units al cos de Crist que ha vençut la mort resuscitant en el matí esplendorós de Pasqua; al Cos de Crist que ha vençut els dolors, les fragilitats, els sofriments de la nostra naturalesa ferida.

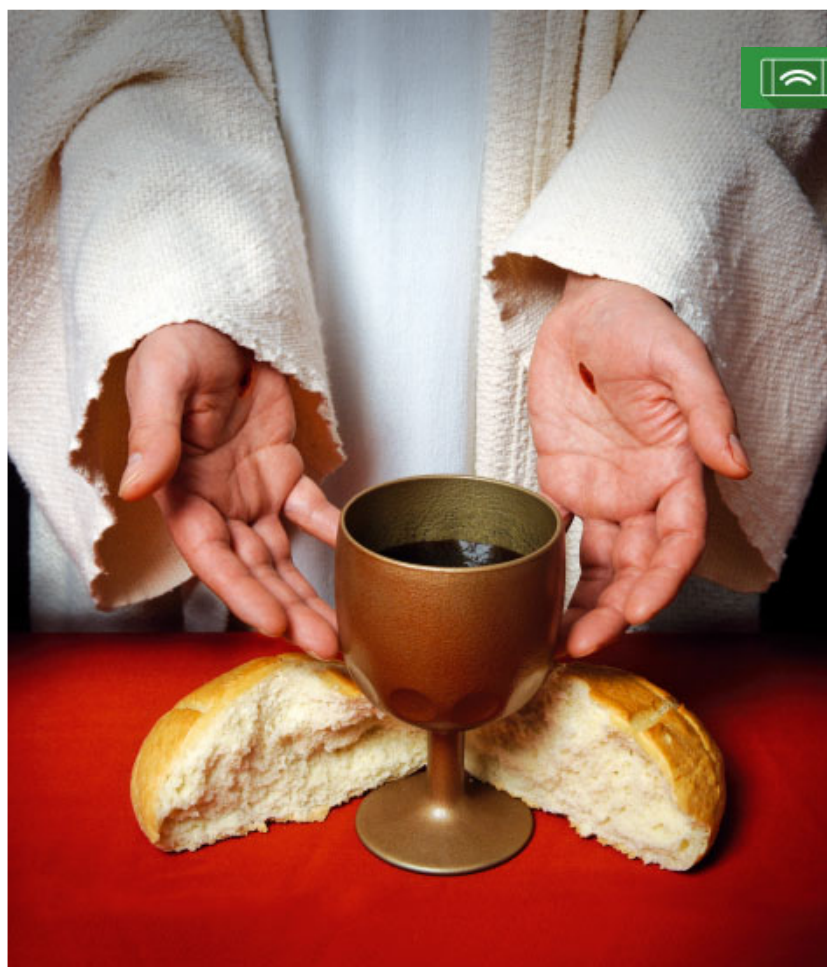
Aquest cos gloriós de Crist posseeix la força que dóna vida a qui el rep. Així ho expressa sant Ciril en un preciós text que potser pugui sorprendre però que està imbuït de gran sabor evangèlic: «Perquè no ens contagiem del têtanus veient o tocant la carn i la sang exposades sobre la taula santa de les

esglésies, Déu, amb una gran condescendència, ha enviat sobre els dons presentats sobre l'altar la força de la Vida i els transforma en energia de la seva pròpia vida» (In Mat 26,27).

Aquest Cos gloriós de Crist ens incorpora a Ell, ens fa habitar en Ell, ens transforma i ens espiritualitza en Ell.

Per l'Eucaristia, Déu ens transforma per dins i «arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos» (He 4,12) del nostre ésser. És a dir, fins a aquesta part immortal i divina dipositada en nosaltres: «Aquest Esperit que ha estat vessat en els nostres cors» (Rm 5,5) i «enviat a les nostres ànimes» (al 4,5) per santificar-nos, vivificar-nos i espiritualitzar-nos a poc a poc.

Jesucrist, concedint-nos la gràcia de participar del seu Esperit, vol arrencar-nos, progressivament, de les coses de la terra per fer-nos renéixer de dalt perquè «la carn i la sang no són capaces de rebre en herència el Regne de Déu» (1Co 15,50), sinó la carn i la sang transformades per l'Eucaristia. Enfortits per la presència del seu Esperit, avancem plens de seguretat i podem dir plens de confiança, com deia Job des del llit del dolor: «Sé que el meu Defensor viu. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls» (Jb 19,25-26). Déu, el nostre Pare, en qui tenim posada la nostra confiança, «gràcies al seu Esperit que habita en nosaltres,

donarà la vida als nostres cossos mortals» (Rm 8,11).

L'Eucaristia ens divinitza i ens obre les portes de la vida. Quin misteri tan sorprenent! Adorem en silenci. Ado-

rem en l'acció de gràcies. Adorem amb el desig d'apropar-nos més i més a l'Eucaristia, font de la nostra santificació.

Que Déu us beneeixi a tots.

ACTUALITAT

Els bisbes catalans demanen a la Unió Europea polítiques d'acollida dels refugiats

Els bisbes de Catalunya han demanat públicament a les institucions europees més voluntat per fer polítiques eficaces per afrontar l'acollida de refugiats. En un comunicat publicat el 31 de març, els bisbes mostren la seva solidaritat amb els milions de refugiats que truquen a les portes d'Europa i amb to-

tes les persones que emigren del seu país natal a causa de la pobresa. També recorden que milers de persones, algunes de les quals infants, han perdut la vida travessant la Mediterrània per arribar a terres europees. També elogiaven les ONG i altres institucions que treballen per ajudar els refugiats.

ENTREVISTA

Recés multi-generacional

GLÒRIA ANDRÉS

El Centre d'Espiritualitat de la Cova de Sant Ignasi i l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat (EIDES) ofereixen dos cops l'any un recés de cap de setmana de pregària i reflexió en clau ignasiana, dirigit per laics i adreçat a famílies, parelles amb o sense fills, gent gran... Els dies 16 i 17 d'abril se celebra una nova edició d'aquest recés multigeneracional a la Cova de Manresa (info@covamanresa.cat). La Glòria Andrés, mestra de primària, forma part de l'equip i també col·labora amb EIDES fent acompanyaments en Exercicis.

Què pretén aquest recés?

Està adreçat a famílies en un sentit ampli. Normalment són famílies amb fills les que hi participen, però també han vingut famílies amb avis, famílies monoparentals o alguna religiosa que acompanyava un grup de famílies que feien el recés. Pretén oferir un cap de setmana on totes les generacions puguin aprofundir i compartir la seva fe de manera personal i comunitària.

Com s'adapta a totes les generacions?

No es tracta d'un cap de setmana d'exercicis espirituals, sinó d'un recés que té com a rerefons l'espiritualitat ignasiana. El tema, els textos, el fil conductor durant el cap de setmana és el mateix per a tothom. Després hi ha activitats que es fan per grups d'edat, d'altres en família, per a tot el grup... La intenció és que la diversitat d'agrupaments ofereixi espais d'interioritat a diferents nivells.

Com compagineu les activitats?

Les activitats per edats ens permeten adaptar el llenguatge i permeten compartir entre iguals. En els espais en família l'objectiu és facilitar un clima on les famílies puguin compartir aquesta vida interior que tan difícil es fa de compartir en la quotidianitat, on els deures i les presses són el pa de cada dia. Les activitats de gran grup són majoritàriament pregàries.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Esport, valors... i regles d'amor

No hi ha dubte que els infants que practiquen un esport amb alegria i amb ganes de passar-ho bé, sense l'obsessió del triomf, estan millorant la seva vida. Dir, però, que el que importa en l'esport és participar, amb tot el compromís solidari que això comporta, pot convertir-se en un tòpic a força de repetir-ho. Tal vegada a causa de moltes participacions que només subratllen l'aspecte competitiu. En la mesura que aquesta expressió amaga una gran veritat, de nosaltres depèn que deixi de ser un tòpic i se li retorni la profunda intuïció educativa i humanista que amaga.

Qualsevol dissabte al matí. Mentre els fills, de deu anys, eren al vestidor canviant-se per jugar a futbol, els pares feien temps comentant l'actitud negativa d'alguns pares en el darrer partit. Un d'ells deia: «La pràctica de l'esport permet millorar la qualitat de vida i les relacions que s'hi estableixen, sobretot entre els qui hi aboquen tots els esforços i il·lusions desinteressadament, com ho fan els nostres fills». «Hi estic d'acord! A més, l'esport d'equip —afegeix un altre— ajuda a configurar en els participants una actitud socialment bà-

sica: la capacitat d'organitzar-se per reeixir en una tasca comuna, deixant de banda individualismes i protagonismes personals.»

L'activitat esportiva en equip demana que cada jugador aprengui a sumar esforços, que aprengui que un conjunt és més que una suma d'individus. Possibilita, alhora, una experiència enriquidora i reeixida de participació social, i que aquesta es realitzi amb el rigor i l'exigència que això demana. Configura unes actituds bàsiques summament importants en molts altres camps de la vida humana. Contribueix a formar persones fortes, no exclusivament ni bàsicament en la fortalesa física sinó també en aquells valors personals que l'esport contribueix a formar: el sacrifici i la constància de l'entrenament, el domini personal, l'esforç per realitzar el propi compromís, viure la joia d'una diversió gratuïta i no professionalitzada o consumista... «L'atleta no és premiat amb la corona si no ha competit segons les regles» (2Tm 2,5). També les regles de l'amor, les que es recullen en el Decàleg, en les Benaurances, en les Obres de Misericòrdia, són per a tota la vida.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Jesucristo, Puerta de Misericordia

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Explicaba el Papa, al obrir la Puerta Santa, que entrar por ella significaba «descubrir la profundidad de la Misericordia del Padre que acoge a todos y sale personalmente al encuentro de cada uno».

En un panel situado junto a la Puerta Santa de la Basílica de San Pedro, se puede leer: «Pasando a través de la Puerta Santa, recuerda que Jesús es la Puerta que te lleva entre los brazos de la misericordia de Dios». Escrito que nos ayuda a captar el significado y a poner en sintonía nuestro espíritu.

Jesucristo «es el rostro de la misericordia del Padre».

Jesucristo «es la extensión de los brazos y del corazón del Padre».

Jesucristo nos enseña a ser «misericordiosos como el Padre».

En Jesucristo resucitado, «ha vencido el amor, ha triunfado la misericordia».

Él viene a nosotros resucitado, compasivo y servidor; nos busca con ternura y con bondad.

Cruzar la Puerta es una experiencia entrañable de gratitud, de vivencia de amor, de humildad. Acoger la misericordia nos mueve a responder a la invitación del Señor: «Ven conmigo, sígueme»; nos lleva a hacer nuestra la misericordia que se nos ofrece.

A María le pedimos salir con ella al encuentro de los más necesitados, en actitud acogedora y de servicio.

Lectures missa diària i santoral

11. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. □ Dimarts [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir.

13. □ Dimecres [Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586); sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

14. □ Dijous [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51]. Sant Tiburci, màrtir; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, verge i màrtir.

15. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), religiós dominicà, de Galícia. Sant Crescent, màrtir; santes Basillisa i Anastàsia, màrtirs a Roma.

16. □ Dissabte [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Toribi de Liébana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ † Diumenge vinent, IV de Pasqua (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Ac 13,14.43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i màrtirs a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i màrtir; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, verge; beat Baptista Spagnoli, religiós carmelità.

DIUMENGE III DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor!, / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 21,1-19) *(Versió abreujada)*

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, ¿no teniu res per a menjar?». Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coint-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.»

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús, y los soltaron. Ellos, pues, salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el Nombre.

Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensalzaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, miré, y escuché la voz de muchos ángeles alrededor del trono, de los vivientes y de los ancianos, y eran miles de miles, miríadas de miríadas, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». Y escuché a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo cuanto hay en ellos—, que decían: «Al que está sentado en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos». Y los cuatro vivientes respondían: «Amén». Y los ancianos se postraron y adoraron.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 21,1-19) *(Versión abreviada)*

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás, apodado el Mellizo; Natanael, el de Caná de Galilea; los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar». Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.»

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?». Ellos contestaron: «No». Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis». La echaron, y no podían sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo a quien Jesús amaba le dice a Pedro: «Es el Señor». Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos doscientos codos, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger». Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad». Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos después de resucitar de entre los muertos.

L'eucaristia a la riba: nova presència de Jesús

ORIOI TUÑÍ, SJ

El text d'avui s'obre amb la iniciativa de Pere d'anar a pescar. Altres deixebles s'hi afegeixen. Això ens pot sonar de la tradició cristiana primitiva, però no té cap precedent en Joan, que mai fa referència a l'ofici de pescador de Pere o d'Andreu i menys encara dels fills de Zebedeu, que no han sortit en tot l'evangeli. Per tant, el context apunta clarament a un marc eclesiològic. Només apareixen deixebles de Jesús (fins a 8): alguns coneguts (Pere, el deixeble que Jesús estima, Tomàs, Natanael). Altres desconeguts, com els fills de Zebedeu o els altres dos deixebles. El text descriu amb naturalitat la vida dels deixebles en absència de Jesús. Com que l'escena és postpasqual, l'absència de Jesús pot comportar la fesomia d'una presència diferent. Això sembla que s'insinua en la descripció de Jesús que el lector percep amb una certa vivesa però que els deixebles no arriben a copsar de cap manera. Fins que el deixeble estimat el detecta.

Ara bé, l'absència de Jesús té el seu impacte en l'escena: no han agafat res. El text evoca altres escenes de Joan on l'absència de Jesús, que encara no s'ha fet present, comporta la desolació (els deixebles enmig del llac: «s'havia fet fosc i Jesús encara no havia arribat», 6,17), o fins i tot la mort (Llàtzer: «Jesús encara no havia entrat al poble», 11,30; cf.: «si haguessis estat aquí, el meu germà no hauria mort», 11,21 i 11,32). L'aparició de Jesús convertirà la nit estèril en una pesca sobreabundosa, de la mateixa grandària que els signes de Joan.

Vet aquí el marc de l'aparició que es coronarà amb l'eucaristia a la riba, on cap dels deixebles gosa preguntar qui és el que s'ha aparegut perquè saben que és el Senyor. Els trets que descriuen l'existència dels deixebles després de la resurrecció són pocs, però són suficientment significatius. Com ha dit Jesús en els discursos de comiat, l'absència es converteix en una presència fructuosa i plena de joia: «El vostre cor s'alegrarà quan us tornaré a veure. I aquesta alegria ningú no us la podrà treure» (Jn 16, 22).

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dimarts 12, a les 10.30 h. Jornada Interdiocesana del SARCH. Al Seminari Conciliar.

Actes i conferències

Història de l'espiritualitat cristiana. Dijous 14 d'abril (20 h), conferència sobre Ramon Llull a càrrec de fra Eduard Rey. A Pompeia Grups (c/ Riera de Sant Miquel, 1 bis).

Sessions de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa. Dilluns 18 d'abril (19 h), amb Oriol Llop, periodista i director de comunicació d'ESADE. A la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r).

Música per a l'esperança. Divendres 15 d'abril (20.45 h), Ars Tunae i la Coral Canigó oferiran un concert solidari, a la basílica de Santa Maria del Pi. La recaptació d'aquest concert benèfic es destinarà a un projecte de Mans Unides al Brasil, per combatre l'exploració sexual, el tràfic d'òrgans i les

adopcions il·legals de menors. Les entrades es poden comprar a Ticketea <http://ow.ly/10akyN>, i també al web: <http://ow.ly/10akQD>, i a la delegació de Mans Unides Barcelona (c/ Pau Claris 190, 1r 1a, t. 934 877 878).

Refugiats: de l'horror a la incertesa. Una experiència d'acompanyament a Grècia. Dia 13 d'abril (19.30 h), xerrada sobre els refugiats al Casal Loiola (c/ Balmes, 138), amb el testimoni d'un pare i un fill que han visitat l'illa de Lesbos i han conegut de primera mà el testimoni de molts refugiats. Organitzat per ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura).

Adoració eucarística a la cripta de la Sagrada Família. Dijous 14 d'abril (20.15 a 23 h), missa i Vespres. Hi haurà confessors des de les 18 h. Inscripció torns adoració perpètua: apartat de correus, suc. 44/44063/08014 Barcelona. Info: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com

Arxiprestat de la Vall d'Hebron de Barcelona. Div. 15 d'abril (20 h), trobada «Vine i veuràs», a la pquia. Verge de Natzaret (c/ Juan de Mena 29, bxos.).

In memoriam

Mons. Ramon Reñé Bach. Morí a Barcelona el 29 de març a l'edat de 93 anys i 50 de ministeri sacerdotal. Va néixer

ACTUALITAT

Declaració del papa Francesc i del patriarca Kiril de Moscou

La Parròquia ortodoxa del Patriarcat de Moscou a Barcelona i la Delegació d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses de l'Arquebisbat de Barcelona han preparat un acte públic per donar a conèixer i comentar la «Declaració conjunta del papa Francesc i del patriarca Kiril de Moscou i de Totes les Rússies», feta a l'Aeroport Internacional José Martí de La Habana, a Cuba, el divendres 12 de febrer de 2016.

Un representant del Patriarcat Ortodox de Moscou i un representant de la Santa Seu de l'Església Catòlica ex-

Font: L'Osservatore Romano

posaran i comentaran la Declaració del Papa i del Patriarca de Moscou.

L'acte se celebrarà al Saló d'Actes de l'Institut d'Estudis Catalans el 19 d'abril, a les 19 h, i l'accés serà lliure.

a Vilanova de Bellpuig el 30 de gener de 1923. Era advocat i fou inspector de treball. Sentint-se cridat a la vocació sacerdotal, va fer els estudis eclesiàstics a la Universitat Pontificia de Salamanca. Durant 20 anys treballà a la diòcesi de Madrid i des del 1985, per iniciativa del cardenal Jubany, es va incardinar a la diòcesi de Barcelona. Fou rector de la parròquia de Sant Jordi, a Vallcarca, i col·laborador de la delegació diocesana d'Economia.

Mn. Jaume Brufau Prats. Morí el 2 d'abril, als 92 anys. Era fill de Mataró,

ciutat de la qual el seu pare va ser alcalde i un dels promotors de la indústria tèxtil. Ho va explicar en el treball titulat *De xerric a capità d'empresa*, que és un retrat d'una figura peculiar de la primera meitat del s. xx. Mn. Brufau sempre es va sentir fill de Mataró, però la seva activitat es va desenvolupar, sobretot, a la Pontificia Universitat de Salamanca i a la Universitat Abat Oliba CEU, en la qual fou professor de dret natural. Les exèquies es van celebrar el 3 d'abril a la basílica de Santa Maria de Mataró.

CARTA DOMINICAL

Espiritualización

«¡Oh Sagrado banquete, en que Cristo es nuestra comida, se celebra el memorial de su pasión, el alma se llena de gracia y se nos da la prenda de la gloria futura!» (Ant. Magníficat II, Vísperas del Corpus Christi). Cuando comulgamos dignamente, Cristo entra en nosotros para llenarnos de su Espíritu y quedamos llenos de la vida del Espíritu, llenos del Amor de Dios que es el Espíritu Santo, el Amor eterno con que el Padre y el Hijo se aman.

El cuerpo de Cristo nos espiritualiza porque nos sumerge en el Espíritu Santo, en el abrazo de Amor y de Unidad que es la persona del Espíritu Santo. No recibimos un cuerpo carnal sino espiritual. «Quien se

une al Señor, se hace un solo espíritu con él» (1Cor 6,17).

No formamos una sola carne con Él sino un solo espíritu, ya que la carne «perece como flor del campo» (Is 40,7). Por gracia quedamos unidos al Cuerpo de Cristo que ha vencido la muerte resucitando en la mañana esplendorosa de Pascua; al Cuerpo de Cristo que ha vencido los dolores, las fragilidades, los sufrimientos de nuestra naturaleza herida.

Ese cuerpo glorioso de Cristo posee la fuerza que da vida a quien lo recibe. Así lo expresa san Cirilo en un precioso texto que quizás pueda sorprendernos pero que está imbuido de gran sabor evangélico: «Para que no nos contagiemos del tétano viendo o to-

cando la carne y la sangre expuesta sobre la mesa santa de las iglesias, Dios, por una gran condescendencia, ha enviado sobre los dones presentados sobre el altar la fuerza de la Vida y los transforma en energía de su propia Vida» (In Mat 26,27).

Ese Cuerpo glorioso de Cristo nos incorpora a Él, nos hace habitar en Él, nos transforma y nos espiritualiza en Él. Por la Eucaristía, Dios nos transforma por dentro penetrando «hasta las fronteras entre el alma y el espíritu, hasta las junturas y médulas» (Heb 4,12) de nuestro ser. Es decir, hasta esa parte inmortal y divina depositada en nosotros: «Ese Espíritu que ha sido derramado en nuestros corazones» (Rm 5,5) y «enviado a nuestras almas» (al 4,5) para santificarnos, vivificarlos y espiritualizarlos poco a poco.

Jesucristo, concediéndonos la gracia de participar de su Espíritu, quie-

re arrancarnos, progresivamente, de las cosas de la tierra para hacernos renacer de lo alto porque «la carne y la sangre no pueden heredar el Reino de los cielos» (1Cor 15,50), sino la carne y la sangre transformadas por la Eucaristía. Fortalecidos por la presencia de su Espíritu, avanzamos llenos de seguridad y podemos decir llenos de confianza, como decía Job desde el lecho del dolor: «Sé que mi Defensor está vivo, que con mi carne le veré; sí, yo mismo le veré» (Jb 19,25-26). Dios, nuestro Padre, en quien tenemos puesta nuestra confianza, «dará la vida a nuestros cuerpos mortales por su Espíritu que habita en nosotros» (Rm 8,11).

La Eucaristía nos diviniza y nos abre las puertas de la vida. ¡Qué misterio tan asombroso! Adoremos en silencio. Adoremos en la acción de gracias. Adoremos con el deseo de acercarnos más y más a la Eucaristía, fuente de nuestra santificación.

Que Dios os bendiga a todos.

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona